

Великото дѣло на Цванг-Тингъ-Хай.

11

На изпития мраморенъ правъ на порушения храмъ на Истината събуди великиятъ философъ Цванг-Тингъ-Хай - ветровърхата му шатка, измъкана отъ гери скорби, лъбше въ праха, мантията на Знанието бѣше разкъсана отъ отритъ кинжалъ на съмнѣнето и тужа шатъ по нея, като бисери, бѣбѣща ~~мантия~~ пралѣтиятъ отъ хлай-намитъ му очи слъзи за Адамовия родъ. Но галата глѣва на великия мѡдрецъ играха мекитъ фосфорни мѣчи на блѣдолунната луна. Схиптаргитъ на дената Мисли отъ суненъ на дѣтѣ и отъ очитъ на изважната отъ слонава коствъ змийска латичка отскача искритъ на непознайя ирония.

Цванг-Тингъ-Хай бѣ подпрѣлъ галата си съ рѣцѣ. Наокколо бѣ тихо, свѣаши въ мистично идиране бѣше замръзна цѣлата вселена. Само отъ вѣтше на вѣтше крѣстѣтъ глазо на жукумѣвка, или плаха менотъ на тѣмни кипариси нарушаваше безмѣлвнето.

Цванг-Тингъ-Хай ~~сѣдѣше~~ ридаше :

- Творецъ, творецъ, азъ съмъ безмисленъ. Оценитъ слова на мѡдростта замръзнаха по лонитъ бѣбѣтъ утѣни, скочаши отъ леденитъ дѣхъ на Невъзможността. Говѣщиятъ храмъкъ съ десетки вѣкове отъ най-великиятъ потвари на говѣщата мисль, ~~никога~~ никога не казалъ те е доволенъ на тѣяръ духовна храна, те е напѣлишигъ умишления си сиѡмагъ, и те свѣрѣсъ, велики и смѣтъ, най-сѣянтъ мой е на лугъкаль арпѣтъ жѡтъ Храмовѣтъ на Вѣнното Истинѣ и свѣтлата Истинѣ. Уви мой не е надрасѣишакъ своето невѣжество тѣне съ единъ ирсѣи. Вече бѣха и лонитъ мѡдри слова ... А азъ мой обѣахъ мѡзи фсѣлъкъ говѣшки родъ хвърленъ отъ: тебе